

קין

כתיבה: נאווה צוקרמן ואלמה וייך
בימוי: נאווה צוקרמן

צילום: דוד קפלן

קין

(1)

1Q

(נכנס. מסדר כסאות סביב השולחן הגדול.)

(למישהי) את יכולה לעזור לי?

תעמידי כל כסא מול הכסא שאני שם.

(לקהל) בבקשה, כל אחד מוזמן לקחת לו כסא, ולהצטרף לפי הסידור הזה.

תניחו כסאות לפי המבנה שסידרתי, ושבבו בבקשה.

(מתיישב. מחכה בבטחון, בסבלנות.)

אהלן. וואו. כמה זמן שלא אמרתי אהלן. כולם רואים אותי?

אני בדרך כלל לא אומר אהלן. אז... אהלן.

(מרוצה מזה שיש קהל)

כיף שאתם פה. אני מעריך את זה. אנשים בדרך כלל מחפשים בידור.

אני לא בידור. (צוחק על עצמו)

(פתיחה, עוצמתי, מטיל פצצה, מודיע, זה בדמו. חץ למוחו של הקהל)

אנחנו אזרחי העולם. הליברליזם הנאור, ילד את הקפיטליזם החזירי, גם הפך אותנו לכאלה. אוכל יפני לא רק ביפן, הודי יושב בבומבי וקונה מניות באוסטרליה, ישראלי מתגרד על חוף מצרים וקונה נדלן במיאמי, ומרגיש אמריקאי. זה מבלבל אותך. (פאזזה) הזהות נעשתה מטושטשת, אנחנו לא שייכים לשום דבר. אנחנו תלושים.

ולא משנה אם אבדן הזהות קרה בגלל סיבות כלכליות או נפשיות, המצוקה הזאת מובילה אנשים לחפש עוגן בתוך הבלבלה, לחפש את הזהות שלהם.

(פאזזה)

אל הואקום הזה, נכנסה הדת. בתנופה. אנשים רוצים הביתה.

אם לא שמתם לב, מלחמת עולם שלישית מתרחשת ממש עכשיו. והיא שונה מכל המלחמות (מגלה לקהל), מלחמה תרבותית תיאולוגית.

(פאזזה. אישי)

כי בסופו של דבר, הבן אדם הוא יצור שבטי, הוא רוצה להיות שייך.

הוא צריך לקיים את עצמו בכבוד, הוא צריך את הקבוצה שלו, הוא צריך את התא המשפחתי שלו. הוא זקוק לאהבה.

כל אדם.

נפלתי עליכם.

אני גיא שכטר.

אני חי בפילדלפיה, מרצה באוניברסיטה, יהודי, חילוני, לא נשוי, אין לי ילדים. נשמע יבש. היו כמה שנים של כמו נשוי, התפרק, היו כמה שנים של כמעט ילד, לא יצא. אמא שלי היתה אומרת, בעייתי משהו. נולדתי פה.

(קם, מושיט ידיים ללחיצה, שומע שמות, חוזר על השמות ששומע. – סיבוב פנימי שלם עד שחוזר מאחורי הכסא בראש השולחן)

יש פה פנים מוכרות. אני בישראל...

(יושב, אישי)

אני מתעסק בפסיכולוגיה, פילוסופיה. לפני לא מעט שנים הלכתי אל המקרא.

הספר של כולם.

(בהומור עצמי) אני 30 שנה, במסע, כמעט אובססיבי, לפצח את המכניזם האנושי, את יצר לב האדם. יצר לב האדם.

זה בטוח קשור גם לאיזשהו צורך אצלי. איזה שריטה. זה תמיד הולך ביחד, לא?

(לכיוון הקהל, משמעותי) לפני שנכנסה הפסיכולוגיה, היה שם מישהו שהבין את יצר לב האדם ושם את המילים כפשוטן, שחור לבן, (מראה את התנך לקהל מימין לשמאל, לכולם) בספר הראשון.,

(עומד, פותח תנך, מקריא)

יצר לב האדם רע מנעוריו. בראשית ח', פס' כא – (מניח התנך, מכה על השולחן) לא פשוט. (יושב, מבט אל הכסא ממול) הקונפליקט הבלתי נסבל בין הדחף הבריא שלנו, לשרוד, היצר, לבין הלב, רגשות, תובנות, (נמוך, מודגש) שיפוט עשרים וארבע שבע. (קם, הולך אל הלוח המרכזי מאחוריו, רושם עליו – "מעבדה". מסתובב דרך כתף שמאל -

2Q

החוקר הגדול, אלוהים, יצר מעבדה גדולה, (מסמן עם הידיים על הקהל) העולם, ואנחנו, כל בני האדם, חומרי המחקר שלו...

דופקים את הראש בקיר.

בואו נתחיל עם חימום. בואו איתי.

(מעבר חד. יוצא לסיבוב חיצוני, משמאל, ופנימה למרכז, לא עוצר, תוך כדי דיבור איטי של הפסוקים, ומעודד את הקהל להצטרף אליו)

בראשית ברא אלוהים את השמיים ואת הארץ,

(שלום ב' 2)

אנחנו מכירים את זה בעל פה

והארץ היתה תוהו ובוהו וחושך על פני תהום.

אפילו מתוך שינה

ורוח אלוהים מרחפת על פני המים.

(ענייני. נחרצות שקטה. חוזר לעמוד בראש השולחן, משקל מלא, חד)

כאן מתחיל המחקר.

4Q 3Q

(מתיישב, בום)

(לגלות) מרגש המפגש הזה, פעם ראשונה בשבילי,

(משחזר את האטרף שעבר כדי להגיע..)

אני 3 שעות בישראל, אחרי 30 שנה שלא הייתי. משדה התעופה, מקלחת ולכאן...

שמח להיות כאן בתמונע, בסייקל. (רק כאן פונה אל הקהל) כותבים את זה בעברית?

פשוט דגו אותי. ניצן מתמונע ראה אותי בטד, הרים טלפון ואמר לי, המחקר שלך מגניב, פרינג'אי כזה, בוא. אמרתי כן.

אף פעם לא נתתי את זה בארץ, לא יודע למה אמרתי כן, לא יודע למה זה פרינג'אי

משהו הביא אותי. לך תדע.

אולי זאת הזדמנות, להיפגש איתכם?

anyway, אני כאן.

,Back to Israel, The Return of the Apes

או שאני פשוט מזדקן..

(מקצועי) נעשה זאת שוב.

(2)

(מעבר חד – קם. סיבוב חיצוני, משמאל, נאחז בטקסט התנכי, עם ווליום)

בראשית ברא אלוהים את השמיים ואת הארץ, קדימה, אני צריך אתכם איתי,

והארץ היתה תוהו ובוהו וחושך על פני תהום, ורוח אלוהים מרחפת מעל פני המים..

(מגיע אל ראש השולחן, 1-10וער. 2- תוך כדי סיבוב עם הגב אל הקהל מוריד את הז'אקט אל גובה המרפקים. 3- ביד ימין מעביר הז'אקט קדימה ותולה על הכסא 4- רגל ימין היא רגל ציר, מתיישב.)

(מדבר מיד כשמתיישב. הצהרה)

אני לא דתי. כבר אמרתי. (לוקח את התנך – אחיזה גבוהה) אבל יש לי את זה, התנך.
(שנים דילג על זה. מקריא מיד, לגלות את זה) בהוקרה למסיימי קורס שריון, מחזור עט, .
פתאום קפץ לי. (סוגר)

אני בטוח שיש פה עוד אנשים שיש להם את זה, עם הקדשה, מאיזה ארוע בחיים.

(בוחר מישהו. ניגש אליו, אינטימי)

יש לך ספר כזה עם הקדשה? באיזה ארוע קיבלת את זה?

מעניין

(מפתח שיחות קצרות, מתיישב מול קהל, מסכם, עובר הלאה)

מישהו קיבל את הספר הזה בצבא?

באיזה ארוע?

מה נשאר לך מהטקס הזה?

נשארה לך חוויה מהטקס הזה? הארוע הזה?

הספר נשאר אצלך?

(למישהו אחר) גם לך? ממתי? מהצבא?

מעניין

(מתיישב, מניח את התנך)

מעניין שציוני הדרך האלה באים עם תנך.. (נוקב, יושב ללא תנועה טיזר) מה זה השידוך בין התנך לבין התחנות בחיים שלנו? (מתבונן אל הכסא שממול) אנחנו צורבים אותו בבשר שלנו, מקעקעים אותו וזה נכנס לתוך מחזור הדם שלנו.

(טמבלים) התרגלנו, לא שאלנו. (לועג למישהו, ממזר) היה שם מישהו שדאג למתג את זה כסמל של שייכות. התייחס לזה כחוויה מכוננת. (רציני) חכם. הבין את הצורך הבסיסי בשייכות. (זריז, הערה) הטרגדיה, שבשנייה עושים על זה הון פוליטי.

אנחנו נפטרים מהמון ספרים בחיים, אבל עם זה, קשה לנו. (מגע מהיר על הספר, מראה היד לקהל) נשבענו לאחריות (מוריד יד).

משום מה, איתו לא מתעסקים.

(פתאום עובר לו בראש, תמונה חיה, יושב ללא תנועה)

אני לא אשכח את הרגע, הזה, בתוך החיפוש שלי, באוניברסיטה, הייתי אבוד, איזה חבר סחב אותי לשיעור מבוא ללימודי המקרא, נכנס מרצה, פותח את הספר ואני מצפה לסיפורים הידועים. שום דבר מזה.

(משחזר) אני שומע ממנו את כל מה שאף מורה ואף מפקד ואף בית כנסת, ואף אמא ואף אבא, לא אמרו לי, כל הרעש שרץ לי בראש. והייתי לבד עם זה.

(לוקח אליו את הספר תוך כדי כך קם. רך)

פתאום האייקון הזה, איפשר לי לדבר עם עצמי, ועם אחרים, ביחד. בספר הזה, יש אלוהים, אדם וחווה לעולם יעשו את הטעות עם התפוח, וישלמו את המחיר. הספר הזה הוא עוגן. הוא מצפן.

אנחנו יכולים לבעוט, להטיל ספק, לבגוד, ללכת לאיבוד, לאבד אמונה בעצמנו, בעולם, באלוהים, כי back of our mind יושב לנו הספר הזה. (מניח את הספר)

אז אני מזמין את כולנו לשיחה.

ואני באמת שמח שבאתם. אהלן.

(רצוף) כולם פה מתל אביב? מהאיזור? נולדת בתל אביב? את מתל אביב במקור?

מי לא מתל אביב?

יש פה מישהו מקריית ביאליק? או חיפה והקריות?

(מי שלא מתל אביב – לשאול למה עזבת, להבין שיש עוד עוזבים)

מאיפה אתה? (להישאר עם מישהו בן גילו)

אתה כבר לא שם, נכון? נדדת!

בן כמה היית כשעזבת? אתה מתגעגע לשם?

למה עזבת?/ למה עברת לתל אביב?

שינוי? אפשרויות חדשות?

נשאר געגוע? למה מתגעגעים?

אולי היה קצת צפוף?

אנחנו הולכים למקום אחר כדי למצוא את מי שאנחנו ולא את מה שהחליטו עלינו.

(מהיר, לא עושה עניין) אני עזבתי, הלכתי ללמוד, אחרי כמה שנים ההורים שלי נפטרו,

בהפרש של שנה, מכרתי הכל ביומיים ועפתי מפה.

(עד לראש השולחן, יושב) 30 שנה. לא הבנתי כלום. וואלה.

---- גם "וואלה" לא אמרתי מזמן. לא יכול להגיד את זה בפילדלפיה, מיד ממתגים אותך

במשבצת של המוסלמי.

(3)

(חגיגי – סביב הקהל במהירות – סיבוב חיצוני, הליכה אנרגטית)

ויאמר אלוהים יהי אור, ויהי אור.

וירא אלוהים את האור, כי טוב, ויבדל אלוהים בין האור ובין החושך.

ויקרא אלוהים לאור יום, ולחושך קרא לילה, ויהי ערב ויהי בוקר יום אחד.

(עוצר בראש השולחן. נשען מלא, מטאטא ימים)

ואז היה יום שני, שלישי, רביעי, חמישי, כל מיני קסמים של אלוהים, המון פרשנויות,
גם דרוין.

(מזדקף, מדגיש, תכליתי)

אני רוצה להתחיל מהיום השישי -

(סיבוב פנימי. יד ימין מתופפת, קצב לב, רכון אל השולחן)

ויאמר אלוהים נעשה אדם(נקישות) בצלמנו כדמותנו, (נקישות)

וירדו בדגת הים (ובעוף השמיים,)

ובבהמה ובכל הארץ. (שתי נקישות)

ויברא אלוהים את האדם בצלמו, (שתי נקישות)

בצלם אלוהים ברא אותו.(שתי נקישות)

זכר ונקבה ברא אותם. (שתי ידיים מתופפות מול ראש השולחן) זכר ונקבה ברא אותם.

(שתי מכות על השולחן, ווליום מתגבר)

ויברך אותם אלוהים, (2 נקישות) ויאמר להם אלוהים (מסתובב בתוך הקהל, פתאומי, חייתי,
נמוך, חוזר על המשפט עד שמגיע לראש השולחן) פרו ורבו ומלאו את הארץ, וכיבשוה.

פרו ורבו, פרו ורבו

כאן מתחילה המעבדה להתמלא במושאי המחקר, בבני אדם.

... כחול אשר על שפת הים...

(יושב, משועשע, נינוח)

ספר בראשית, מערכה ראשונה. הדמויות הראשיות – אדם, חווה, הנחש, (חגיגי) אביזר במה, התפוח, (ודמות זניחה) ואלוהים.
אלוהים שמופיע במערכה הראשונה יהרוג במערכה השלישית. הוא לא מפסיק להרוג אותנו.
(פתאומי. סקרן)

מי זה אלוהים, מה זה, מה זה הדבר הזה שאנחנו קוראים לו אלוהים?
(בוחר מישהו בקהל, ניגש, יושב מולו על השולחן, מבקש עזרה באמת, מסיים עם מישהו ב"מעניין", "מצויין", "טוב מאד")

מה זה אלוהים בשבילך? יש רגעים שאתה ככה, פונה אליו?
(יכול לעבור למישהו אחר, יכול לנדוד מצד אחד של השולחן לצד השני)
ואיך זה אצלך?

קרה שפנית לאלוהים, שחיפשת מישהו שם?
מתי זה קרה? (דוגמאות של פחד, סכנה, מחלה?)
כמה פעמים נפלט לנו – אוי אלוהים?
(עומד בראש השולחן, רצוף)

יש אלוהים? אין אלוהים? זה כבר לא חשוב. מעצם זה שברגע מסויים אנחנו אומרים אלוהים, אנחנו מנכיחים אותו. הוא יכול להופיע ברגעים של שבר, כשמישהו נשבר בנו, כשאנחנו צריכים איזה אבא, רוצים חיבוק, מישהו שיושיט לנו יד, שיגיד לנו את שתי המילים שעובדות תמיד, (מדגיש) "יהיה בסדר". שיהיה שם, יציב.

(על עצמו) לא בטוח שיש תשובה לבדידות הזאת, שאלוהים מקיים את התפקיד הזה, (נוקב) מי אמר שזה התפקיד שלו בכלל? גם את זה נבדוק.
(מחזיר אותנו למחזה, לדמויות) ויש את הנחש.

מה זה הנחש הזה? מה התפקיד שלו? למישהו הופיע פעם נחש בחלום? אומרים שזה מוטיב חוזר בחלומות שלנו. פסיכולוגים התעכבו על זה, דחפים, יצרים. פחד מהלא ידוע

והתפוח . מיד האמנות תפשה עליו טרמפ. (אסוסיאציות) סזאן עם הקערה של התפוחים,
ציורי עירום של אישה עם תפוח. מגריט עם תפוח ירוק תלוי באויר.

(מסקנה, מודגש)

סמל ניצחי של חושניות, של פיתוי...

(מודגש) הספר הזה (קם, מחזיק בספר, מסכם) מעיף את כולם. אמנים, פסיכולוגים,
פילוסופים, בני אדם.... הוא השראה.. (מניח את הספר, מדגיש) יותר מזה, הספר הזה הוא
בא dna שלנו, אם אנחנו מודים בזה או לא, יושב לנו על המצפון.

(4)

(עומד, עם התנך)

פרק ב' – ויצו האלוהים על האדם לאמר – מכל עץ הגן, אכל תאכל. ומעץ הדעת טוב ורע –
לא תאכל ממנו. כי ביום אכלך ממנו – מות תמות.

(מניח את התנך. הכרזה על התמה של ההרצאה..)

היוצר הגדול בנה מעבדה, העולם, זרק אותנו פנימה. אנחנו מתחילים להגיב. אנחנו מגיבים,
הוא מגיב, הוא מגיב, אנחנו מגיבים. מחקר.

5Q ליד לוח שמאל, לוקח גיר, מתרומם

(ניגש ורושם על לוח שמאל קהל קדמי – "ניסוי ראשון – על בשרנו", מסתובב אל הקהל,
חוזר אל ראש השולחן)

ניסוי ראשון.

בלי לעבור את הדברים על בשרנו, לא נבין.

6Q חוזר לשולחן.

(סיבוב פנימי, יד ימין על השולחן)

אלוהים אומר לאדם יש עץ ואל תאכל ממנו. כל השאר מותר לך. דיל הוגן.

(עובר עם התנך לכסא מול ראש השולחן, יושב שם) אבל הנחש מספר לחווה שביום שיאכלו מן הפרי – "והייתם כאלוהים, יודעי טוב ורע" – מה רע לדעת? ..

המוח שלנו רוצה לדעת, (לכולם) המילה אסור מגרה את המוח שלנו, עוד יותר לדעת. הריגוש שבסכנה! לא להפסיד את המשהו, למרות ההתראה שאם נלך על זה, נשלם מחיר. זה מרגש לטעום את זה.

(פצצה, לכולם, חוזר עם התנך אל ראש השולחן, עומד)

למה אלוהים לא רוצה שנדע?

פחד.

ברור. ידע הוא הוא כח. יש לך כח על אלה שלא יודעים.

אין ביקורת, אין חתרנות. הכל בשליטה מלאה.

אתה יכול לעשות מה שאתה רוצה. אתה יכול לציין אמיתות סובייקטיביות. אתה יכול לשכתב הסטוריה לפי ראות עיניך, לחוקק חוקים אבסורדיים, לתת הסברים משכנעים תוך זלזול מוחלט באינטליגנציה. ותוך כדי כך, לפזר פחדים, שישאירו אותך המלך, הקוסם.

(דרמטי)

בעלי הכח מתחזקים את הבורות, רק לא לדעת. לא לחשוב.

וכל את הדבר הזה, (אצבע למעלה, הומור) הוא התחיל. אלוהים.

(פשוט, התקפה חדשה) מה הם היו אדם וחווה לפני הדייט עם הנחש והביס המפורסם?

הם הסתובבו עירומים בגן עדן, הם אכלו עשבים והם נתנו שמות לחיות, זה כל מה שהם עשו. בטן גב, בטן גב. בתכלס, הם היו שני מבוגרים עם תודעה של שני ילדים בני שלוש.

(גדול) אדם וחווה.

לא מפסיקים להיוולד אדמים וחוות, אוות. אנחנו במירוץ לבחור לילדים שלנו שמות על פי הגיבורים הראשונים של "ספר האנושות", נאחזים בטרנד, מתעלמים מכל השאר.

(מחזיר למסלול ההרצאה).

הם אכלו מהתפוח.

אולי הם צדקו?

אולי עדיף להיות בן תמותה מודע ויודע מלהיכלא לנצח בגן עדן ללא דעת ובינה. סקרנות היא לא חטא. האדם החליט לוותר על חיים אינסופיים בגן עדן כי האדם רוצה לדעת!

(מספר את הסיפור הידוע..)

(5)

מרגע שאדם וחווה טועמים ממנו, השכל והבינה מתחילים לעבוד. כשהשכל מתחיל לעבוד, מתחיל הקונפליקט בין היצר ללב, גן העדן נגמר.

(סיכום, ציני, הטעויות שהורים תמיד עושים)

(כותב על לוח שמאל קהל עומק –

מסקנה.

7Q

1. הילדים קנו דעת, משלמים מחיר.

2. לסגור את גן עדן לנצח

3. אל מושג הזמן, נכנס מושג המוות

וואחד מחיר.

(חוזר לשבת),

8Q

עדין, אל ההורים בקהל) אלוהים, מבין שהילדים התבגרו, שתקופה נגמרה. הזמן שלהם ללכת. גן העדן נסגר לנצח. קשה.

(לועג) בינינו, הוא אב צעיר, לא בשל. הוא רוצה שליטה. הוא לא אוהב את זה שפולשים לו, שנוגעים לו, ששוברים לו את המילה, (מרצין) הוא פוחד. כאן מתחילים משחקי הכח.

הוא מגרש אותם.

(פונה אל קהל ההורים, מחייך)

אבל בכל זאת הוא הורה, אכפת לו. הורים זה עם כזה, דואג תמיד, נותנים פליק ומחבקים.

(נזכר פתאום) בול אמא שלי.

(אישי, לקהל) לכל אחד יש את הגן שלו שנגמר.

שלי נגמר בליל הגיוס.

(למישהו בקהל) היתה לך חוויה כזו של עולם שלם ובטוח, שנגמר?

מתי נגמר אצלך גן עדן?

היינו שלישייה, תמר, אלון ואני. עד הרגע שקרה מה שקרה. פטיש חמש קילו. גן העדן נגמר.

(אישי, קהל)

הרגשתי מגורש.

(מסכם, לא לעשות עניין) בכל מקרה, גירשו אותנו. וזאת חוויה קשה שאנחנו סוחבים איתנו.

(בחמלה) ואנחנו כאן, תמיד, ולנצח, ממשיכים לחפש את הדרך חזרה.

(חיוך פנימי) תמיד נשאר הגעגוע למקום הזה שבו הכל היה שלם, בלי זמן, בלי מוות, בלי

אחריות.

איזה געגוע!

(מוצא רצף, אישי) בואו נחליט שכאן, הביחד שלנו, בשולחן הזה, זה גן עדן. (מסמן) שים את

רצועה שתיים.

(מוסיקה(1) – ערימה של חבר'ה, עד סוף השיר)

מתאים פה בירה, אפשר כמה בירות מהבר?

(נכנסות בירות)

8.5Q

(מחלק בירות לקהל)

(שר את הפזמון של "ערימה של חבר'ה") אנחנו גדלנו על זה. כשאני, גם שם, , אני מכניס את השירים האלה, שבנויים לעשות לנו את הביחד. הם לא מבינים מילה, אבל זה עושה את הביחד גם שם.

(אסוסיאציה)

איך החיים פה עכשיו?

(סבבה)

גן עדן?

(למישהי שנייה) – איך את מרגישה פה?

מה היה פעם שאין עכשיו?

היית הולך מפה?

למה לא? למה כן?

(התרפקות) פה יש חברות.

יש לך עדיין חברים מהתיכון? מהשכונה של פעם?

היה אצלנו כנס מחזור, לא מצאו אותי. . מישהו כאן השתתף פעם בכנס מחזור?

למה הלכת? מה זה עשה לך?

(נושא השבטיות, אדם מחפש שייכות...)

(סיכום השיחה)

מה מחפשים שם? חיזוק למי שהיינו פעם?

עדים לחיים שלנו? מזכיר איפה התחלנו? למה אנחנו שייכים? לשמור על איזה רצף,
לזכור מי אנחנו

לי אין רצף.

למישהו יש חברים מהצבא?

אני בכלל הייתי אמור ללכת לגלי צהל, הייתי חזק במוסיקה, רוק אנד רול, אבל להיות לוחם,
זה להיות מלח הארץ, וזה גם נחשב יותר אצל הבנות.

הצבא עושה לנו את זה. לפני ששואלים מי אבא שלך, מי אמא שלך, שואלים איפה שירתת.
רק פה. (מבין פתאום). מהרגע שאנחנו נולדים אנחנו הילדים של הצבא, אבסורד. אחד
בשביל כולם, כולם בשביל אחד. (מבקש רצועה מספר חמש)

(מוסיקה 2) – לילה לילה, אחד היה טרף...

(לילה לילה – שיר, מזמזם)

גדלנו על השיר הזה.

אמא שלי היתה מרדימה אותי עם השיר הזה.

(את שמך לא זכר – מוסיקה יורדת) אלון, חבר שלי, הוא דווקא רצה להיות לוחם... הוא כל
הזמן דיבר על זה.

אז הלכתי לשריון.

(פאזזה, סוף מוסיקה)

מאז אני וריח של בשר על האש לא הולכים ביחד.

תאמינו לי, עם כל מה שאמרתם.. כאן אתם חיים!

שם, (אישי) שום דבר לא נוגע בי. לחיים!

(מפנה מגשי בירה מהשולחן)

-----
(6)

עד כאן היה החימום. בואו נעבור להארד קור.

(מקריא מהתנך, יושב) –

והאדם ידע את חוה אישתו וטהר ותלד את קין ותאמר קניתי איש את ה'
ותוסף ללדת את אחיו את הבל ויהי הבל רועה צאן וקין היה עובד אדמה.

(רושם על הלוח, שמאל קהל קדמי)

ניסוי שני

משפחה .

9Q

(חוזר לשולחן)

10Q

(בפשטות, מהיר) אבא אדם, אמא חווה. שני בנים. קין והבל.

אחד עובד אדמה, ואחד רועה צאן.

אידילייה.

(מתיישב, מעורר חשיבה, בחיור)

קין והבל, לא נפגשנו איתם, לא שלום שלום, לא קפה, לא בירה, לא סלפי. אין לנו מושג עליהם.

קין. קניין. אותיות בקוים ישרים, כלפי מטה. יתדות. רגליים על הקרקע.

הבל. (מתפעל) הברות פתוחות. אדים. אויר.

רק מבחירת השמות, כבר יש לנו איזושהי היכרות איתם.

(כותרות)

כשקין נולד, חוה, אמא שלו, כל כך התרגשה, (מקריא מהתנ"ך),

פסוק א – (מקריא) ותאמר – קניתי איש את ה' – היא בעצם אומרת שאת הילד הזה היא
מאד רצתה ודאגה שזה יקרה. היא עשתה אותו עם אלוהים – קנתה מאלוהים – יזמה עיסקה
עם אלוהים,

וככה היא קראה לו - קין.

(מעביר) חיי קין מתחילים בחגיגה גדולה. הילד הראשון!

ואז מגיע הבל.

(מנמיך) על הלידה של הבל כתוב רק "ותוסף ללדת" – אבל מה, יצא מוצלח. הבל.

(מעלה) והוא גדל, גם קין גדל, והחוקר הגדול, אלוהים, דבק בהבל, ומעדיף את המנחה שלו.
(מתיישר לאחור) לך תבין למה.

(בנאליה) אולי כי ככה זה עם ההבל הזה. הוא אחד כזה שאוהבים, מצליח, גולדן בוי של
אלוהים.

בכל מקום יש אחד כזה... (יושב, אינטימי) בשיכבה בתיכון. אלון, חבר שלי, כבר הזכרתי
אותו. המיס את כולם. אני התאמצתי, הוא המיס. גולדן בוי כזה.

אתם יודעים, אחד שנולד להיות צנחן, טייס, שריונר.

היינו שלישיה חזקה. אלון, אני, ותמר. היינו עמוק במוסיקה.

זה נחתך. כן.

ניגנו יחד, אלון ואני. רוקנרול, פינק פלויד, ניק קייב. תמר היתה הגרופית שלנו. אני חיברתי
את המוסיקה וגם ניגנתי. אלון שר. כשאני חושב על זה עכשיו, הכל הכל היה בשבילה.
(לקהל, חיוך) נראה לי, שהפעם אחרונה שהייתי מאוהב זה היה עם תמר.

(מזרז) אולי בכלל זאת לא היתה אהבה? רק הורמונים?

-----
(7)

(פרק ד' פסוקים ג' – ט' – קורא בישיבה מהתנך)

"ויהי מקץ ימים ויבא קין מפרי האדמה מינחה לה'."

והבל הביא גם הוא מבכורות צאנו ומחלביהן וישע ה' אל הבל ואל מנחתו, ואל קין ואל מנחתו לא שעה.

ויחר לקין מאד ויפלו פניו

ויאמר ה', אל קין – למה חרה לך, ולמה נפלו פניך.

הלא אם תיטיב שאת, ואם לא תיטיב, לפתח חטאת רובץ, ואליך תשוקתו, ואתה תמשול בו

ויאמר קין, אל הבל אחיו. ויהי בהיותם בשדה, ויקם קין אל הבל אחיו ויהרגהו."

(סוגר, מניח, נפעם)

6 פסוקים, 6 משפטים, אירוע רצח. שכולנו, כל בני האדם, ההמשך שלו.

מבריק.

כל מילה טעונה ומכריחה אותי, אתכם, לעקוב אחר התנועה הפנימית שמשתוללת בין היצר ללב.

חתיכת טיול

(יושב)

אני הולך מילה מילה.

אני חייב, חייב, להתעכב כאן על המיכאניזם האנושי. בן התמותה חייב הדהוד של עצמו. הוא לא בחלל ריק. הוא רוצה להדהד את עצמו דרך משהו, מישהו, אחרת לא ידע מה הוא מרגיש.

(יבש) ויהי מקץ ימים ויבא קין מפרי האדמה מנחה לאדוני –

(כועס על הקהל, סנגור של קין) קין הוא האיש הדתי הראשון באנושות.

לצד הדחף ההישרדותי של קין, לעבוד קשה ולדאוג לצרכיו, נכנס הלב שלו. הוא רוצה לחבק ולקבל חיבוק – קוראים לזה רגש. היצר והלב נפגשים, קין נסער, הוא רוצה לשתף, לחבק, הוא רוצה להודות לבורא עולם. לפי קירקגור, הפילוסוף, השלב הדתי הוא השלב הגבוה בהתפתחות האנושית. הוא מחייב את האדם לבצע "קפיצת אמונה", לקבל שקיים בעולם משהו שלא ניתן לראות אותו או להוכיח אותו, ובכל זאת להאמין בו. ויטגנשטיין מוסיף שלהאמין באלוהים, זה להאמין שלחיים ישנה משמעות. זה המצב הנפשי של קין.

ואז מגיע הבל – "והבל הביא גם הוא" – "גם הוא" – ברור, הוא השני, לומד מאחיו הבכור. לא יוזמה שלו. זאת יוזמה של קין, והבל עושה כמורהו.

– "וישע ה' אל הבל ואל מנחתו, ואל קין ואל מנחתו לא ישע" –

המושאים של המחקר שלנו מגיבים לגירויים והחוקר הגדול מגיב בהתאם להבנתו.

בני כמה הם היו בכלל? 17, 18.

(תמונה מציפה)

יומולדת 18 שלי, היה גם ליל הגיוס שלי. ככה יצא. (משחזר) אבא על סולם במרפסת, עם שרשרת נורות צבעוניות. ואמא מלחיצה "תתלה כבר". תמר היתה אמורה להגיע והיא עדיין לא הגיעה. כולם פה, רעש, בירות נפתחות, תמר לא באה. לילה קודם כתבתי שיר, שהיה כל כולו היא. כל כולו אהבה אליה. תמר לא באה. אמא מתרוצצת עם פשטידות. אלון תמיד מאחר. אני לא דואג. אין מצב שלא יגיע. ואני, כל מה שמעניין אותי זה לתת לה את השיר הזה. תמר עוד לא באה. המוסיקה בשמיים. אני מחכה. העיניים בדלת. היא שכחה אותי.

(פנים אל הקהל – אני מאשים – ברצף)

אתה מתאבד על משהו בשביל מישהו - בטוח שיש שם מישהו שמרגיש מה שאתה מרגיש.

קין יזם והתאמץ, התאבד על זה. הבל עושה כמוהו.

המידע פה חסר, לא שלם. בתיאור הניסוי מפורטת המנחה של הבל, "מבכורות צאנו ומחלביהן". הבל בחר והביא את הכבשים והעיזים השמנות יותר. (מריר) יופי. יודע לבחור.

אז זה מה שקרה. בזמן שקין באמת התרגש, הבל הבין איך הדברים עובדים. הבין את השיטה. כנראה ככה זה עובד.

אחד נותן את הלב. השני בא ולוקח.

(קר. רוצה לברוח. נלחם כדי ללבוש את הז'אקט)

11Q + מוסיקה(3) – כשמנסה לקום עם הז'אקט וכלוא בכסא

(8)

(מרים עצמו מראש השולחן עם הז'אקט ההפוך. . הופך בחזרה, מתקדם, לאט הז'אקט מושך אותך, יכול לאמר פעם ראשונה – "היה לי ברור שאנחנו שלושתנו זה לנצח")

(התיישבות ראשונה – חצי סיבוב – כסא מול המנחה, מסיר ז'אקט, מחזיר, על הצד, סגור)

היה לי ברור שאנחנו שלושתנו זה לנצח. היה לי ברור שגם להם ברור שזה אני ותמר ואני ואלון. התמונה לא מרפה. אלון ותמר בדלת. (בפליאה) הם אחרים. אני רואה להם בעיניים. הוא שותק. הוא אף פעם לא שותק. היא מחזיקה חבילה ארוזה עם סרט אדום.

(לוקח הכסא שמול הכסא הראשי, אל שמאל קהל פותח מעיל, סוגר, חלק גוף עליון נשען על השולחן, קורס קדימה)

"הלכנו ביחד לקנות לך, מקווה שתאהב". חיבוק. "הלכנו ביחד", "הלכנו ביחד".

(הכשת נחש, עובר אל ראש השולחן, שומט ידיים)

(עובר שוב אל כסא שמאל קהל, הופך אותו פנים אל הקהל, מתיישב, אינטימי)

11.5Q

הנורות הצבעוניות שורפות לי בעיניים. אני חוטף את המתנה. לא זוכר את סוף המסיבה.
איבדתי באותו לילה את הנשמה ואת הנשימה.

(אוסף את הכסא שבראש השולחן, ומעביר אל ימין קהל, הפוך, פנים אל הקהל, מתיישב)
ואז באקום, הורים, תמר, המילים שאומרים בבאקום, טירונות, קורס, מלחמה, אני מתפקד.
אלון לידי. כאילו לא היה כלום.

(נע בין הלוחות, עד שמגיע אל ראש השולחן, נשען, מתרסק, into my arms)

(תאורה – עם התנועה - 12Q – לוח שמאל קהל קדמי

13Q – לוח שמאל קהל אחורי

14Q + 15Q – נשען בראש השולחן)

(סוף מוסיקה)

התפרקתי. נסגר לי הלב.

(מזדקף פונה אל כולם) מכירים את זה, אי אפשר אחרי בום כזה ללכת בעולם ערום,
מתחילים להתכסות, (על עצמו) תואר ראשון, תואר שני, מרצה, חוקר,

(פאזזה קטנה)

ומה יש מתחת לחליפה? (בפסקנות) נעול.

(סוגר ז'אקט)

(יבש, על עצמו)

קין בדיכאון.

התמוטט עולמו. אין אהבה. הוא יתום.

(מגלה) איפה ההורים שלו היו? בפשטידות ועל הסולם.

(טמבל אתה) יש לך שני ילדים, ילד אחד נשאר מעוך, והשני מקבל הכל.

(ציני) ועוד אומרים עליך ש"אתה נמצא בפרטים הקטנים", פאק אוף. הפרטים הקטנים זה
אנשים והרגשות שלהם, (הולך אל הלוח ורושם בטור יורד) אהבה, קנאה, תסכול, כעס.

16Q

(עומד רגע עם הפנים אל הלוח, ואז חוזר)

(9)

יורד במדרגות, חוזר לשולחן

16.5Q

(בראש השולחן, קורא מהתנך)

"למה חרה לך ולמה נפלו פניך?"

"הלא אם תיטיב שאת ואם לא תיטיב לפתח חטאת רובץ, ואליך תשוקתו ואתה תמשול בו".

(אפטי)

"למה חרה לך ולמה נפלו פניך?"

"הלכנו ביחד לקנות לך" נו, באמת.

חוויה רגשית ראשונה דורשת הגדרה.

באותו רגע שנאמרות המילים האלה, למה חרה לך, קין מבין שהוא כועס, שהוא לבד.

המעבדה מבעבעת מפעילות רגשית. החוקר לא מניח וממשיך.

אם תיטיב שאת, אם תדע להתנהג כמו שצריך, ואני ידעתי להתנהג כמו שצריך, תצא מזה,

ואם לא תתנהג כמו שצריך, ואני כן התנהגתי כמו שצריך, היצר ישתלט עליך ויהרוס אותך.

כי הוא שם, בתוך הנפש שלך. כמו חיה טורפת, (מודגש) כמו חיה טורפת.

אז תלמד להתאפק! עכשיו! (מניח את התנך על השולחן)

(חייל) קיבלתי בגדים, שכפץ, כובע, קסדה, שריון, ועל השריון הוספתי שריון, ונעלתי. אני

שולט בתשוקה. אני מושל בתשוקה. תלמד להתאפק! (מצדיע) אני מתאפק!!!

(רציני, פעור) זה כואב, מה עושים עם כאב? איך מדברים כאב?

(מוסיקה (3))

(סיבוב פנימי, הופך את כסא ימין קהל בחזרה אל השולחן, נשען על השולחן, שיחה אינטימית עם קהל, ידיים נוסעות על השולחן, יד שמאל אוחזת בדופן השולחן, יד ימין את קצה השולחן הקדמי עד להתרוממות מהכסא)

אחים, יש להם ברית, בלי דיבור. הם קוראים אחד את השני, יודעים מה אתה אוהב, מה אני אוהב, מה שלי, מה שלך, זה אחים.

(עובר אל כסא שמאל קהל, הופך אותו אל השולחן, ידיים נוסעות השולחן, אוחז ביד ימין את דופן השולחן החיצוני, יד שמאל את קצה השולחן הקדמי עד להתרוממות מהכסא)

היינו צמודים, אלון ואני, אני הבאתי את תמר. הוא שאל, אתה אוהב אותה, אמרתי כן. הוא שתק, היה לו קשה. אני הייתי מאושר. השאלה שלו והתשובה שלי נשארו בינינו, הכי ברור שאפשר. תמר איתי, תמר היא שלי. אני אוהב את תמר.

(יד ימין עוברת בקשת, נאחזת בפינת השולחן הבאה, עובר אל ראש השולחן)

ברית של אחים היתה לנו. למה הוא עשה את זה? למה הוא עשה את זה?

הפנים בדלת, המתנה האומללה, קרבן עלוב קשור בסרט אדום.

כמה שעות אחר כך עלינו לאוטובוסים, לבאקום.

(מוסיקה cut)

בטירוף של המלחמה, כשאתה נשרף, אתה נשרף לבד. (מתיישר, פסקני) אין חברים.

_____

"ויאמר קין אל הבל אחיו, ויהי בהיותם בשדה ויקם קין אל הבל אחיו (להאריך המילה) ויהרגהו".

(סוגר תנך, אוסף את עצמו)

"ויאמר", וזהו?

מה הוא אמר לו? מה הוא ענה לו? מה רץ שם ביניהם?

מה הם אמרו אחד לשני??

(בוחר מישהו, פרטנר) בוא תעזור לי רגע. (מזמין לשבת בכסא שמאל קהל, מתיישב בימין קהל, , נותן נייר, מדריך בשקט)

זה טקסט שהכנתי מראש. אני מנסה לפתח את המילה "ויאמר" כי אין פירוט, מה הם אמרו אחד לשני בשדה, שהביא את קין לתגובה קיצונית, לרצח.

אני חייב להבין את המיכאניזם האנושי ב real time.

זאת השיחה. (אל הפרטנר) קראתי לך. הסכמת. בוא נחליט שאין כאן אף אחד. גם אין פה אלוהים.

17Q

רק אתה ואני. אני מתחיל. אני קין. אתה הבל. בוא נדבר בקול רם. שישמעו אותנו.

קין – למה עשית לי את זה?

הבל – מה?

קין – למה עשית את מה שאני עשיתי?

הבל – לא יודע

קין – אל תיתמם

הבל – חיפשתי אותך

קין – למה?

הבל – כי לא ידעתי מה לעשות

קין – מה?

הבל – היה לי לא טוב

קין – מה שייך?

הבל – אתה תמיד יודע

קין – אני עובד

הבל – למה לא דיברת איתי

(מתחיל להתגייס)

קין – אני עובד מהבוקר עד הבוקר, אוסף את הירקות והפירות לערימות יפות, מכל מה שזרעתי, השקיתי, טיפחתי, ים עבודה

הבל – נראית שמח

קין - נכון. הלב שלי כמעט התפוצץ, השתילים פרחו והיו יפים. התאמצתי. כל כך התאמצתי.

הבל – תמיד אנחנו עושים הכל ביחד

קין – לא. זה שונה. זה שלי. רק שלי. זאת ההשקעה שלי, היבול שלי, האהבה שלי,

ועכשיו בטח תגיד שגם אתה רוצה אהבה, נו, תקרא

אז מה עשית בשביל זה?, נו תקרא

(עשיתי כמוך..)

לא, ממש לא כמוני, אתה לקחת ממני, לא ראית אותי ממטר, לא היה לך לב, לא הבאת מהלב, אין לך לב.

השתמשת בי כדי לכבוש, גנבת ממני כדי לקחת לעצמך. השארת אותי יתום.

ובטח אתה גם תגיד שאתה לא מבין על מה אני מדבר. נו, תקרא. זה כתוב.

(אני לא מבין על מה אתה מדבר)

אז אני אגיד לך על מה אני מדבר.

אני האח שלך, חבר שלך, שרנו ביחד, שתינו ביחד, חלמנו ביחד.

ואל תגיד לי, אני יודע שתגיד לי, תקרא, תקרא

(אתה פתטי)

תמשיך, תקרא גם את זה

(אתה צריך ללמוד להפסיד)

אני אהבתי ואתה דרכת עלי.

(שיחה אישית עם חבר)

קין – הכל שקר, הכל שקר. (מודע לקהל שסביבו פתאום) הכל זר פתאום. קר לי. אני לא יודע
מה להרגיש עכשיו.

תפקדתי. בשביל שלא יראו. שלא ירגישו. דיברתי בהגזמה, שיחקתי, השתחצנתי. הפסקתי
להסתכל לו בעיניים. שנאתי אותו. בזתי לו. חיכיתי למטווחים, רציתי לפוצץ ולהתפוצץ. חיכיתי
להם.

(רצוף) רציתי שהוא ימות. שאני אמות. לא היה אכפת לי למות.

(מבין) נעצרו החיים.

(מחזיר המתנדב אל המקום שלו, "תודה, עזרת לי")

(אירוני)

"אי הבל אחיך"

(מזדקף, עדיין יושב) "השומר אחי אנוכי" – יש לי הפתעה בשבילך, אדון חוקר, בורא עולם!
אנחנו כבר לא אחים.

הפסקנו לשמור אחד על השני. התחלנו להרוג אחד את השני, בלי דם, בשקט. טירונות.
מיטות צמודות. רציתי שהוא ימות. רציתי למות. לא רציתי שהוא ימות. רציתי שיפול על
הברכיים, שיגיד טעות. שימציא הסבר. לא חשוב מה. שידבר אלי. שמשוה יחזיר לי את הלב
למקום. אני משקר. הוא משקר. הוא לא אומר לי. אני לא אומר לו. יש לנו תירוץ מצויין,
נקרעים מעייפות. הכל שקר. אני לומד להסתיר מצויין. אני עוד יותר מגניב. הוא מכווץ.
(דיווח, רצוף) קורס שריון. ביקור הורים. מת לשמוע מאמא שתמר שאלה עלי. אמא שותקת.
תמר לא שאלה עלי. אמא מבינה שקורה משהו. אמהות יודעות. אבא כלום. בדיחות קרש.

18Q עם הרמת השולחן

מוסיקה (4)

(מרים שולחן, נתלה על הרגליים של השולחן, קולט את הראי, מתהפך, הולך לאחור, חוזר
ומתהפך אל הקהל, השולחן על הגב)

19Q – מחזיק שולחן, פנים אל הקהל

אמצע הלילה. הקפצה. שומעים בקשר, אתם נכנסים לאיזור אש עבור. אבל אנחנו רק
חניכים. אתם נכנסים לאיזור אש. כולנו בהיי. (נושא עליו את השולחן)

20Q – שולחן על הגב

מתחילים להבין. מלחמה. בדיחות שחורות רצות בתוך התופת. "הי, אם תישאר בחיים
תשלח את היד שלי למזכרת ליטוף לחברה שלי" ואני, רק רוצה את תמר. לא דיברתי עם
תמר. לא ראיתי את תמר. הטנקים דוהרים קדימה ותמר תקועה לי, מול העיניים. תזוזי לי
מהעיניים. אני במלחמה. תעופי לי מהעיניים. אני במלחמה. (שולחן חוזר לרצפה)

23Q שולחן חוזר לרצפה

(מוריד שולחן, יוצא מתחת לשולחן, על המרפקים, תוך כדי, מוריד ז'אקט ומעיף, מוריד
חולצה, רגל ישרה)

24Q – מתקרב לקיר שמאל קהל קדמי

25Q – מתקרב ללוח שמאל קהל עומק

26Q – נופל לרצפה

27Q – מרפקים על השולחן

(מגיע אל השולחן, על המרפקים)

פגיעה ישירה. אני מרים את דלת המילוט שלי, היא נפתחת. אני בורח על נפשי. האש שורפת לי בעיניים, מתערבבת עם הנורות המזויינות של ליל הגיוס. מריח ריח של בשר שרוף. אני נוגע בגוף. דם ברגל. הרגל פגועה. אני חי. אני חי. איפה כולם. (מדווח לעצמו) אני לבד. הנהג נהרג. ואז הצעקות, הצעקות, "לפנות", "לפנות", "לא נפתח", "לא נפתח". גם המפקד נהרג. חוסם לאלון את פתח המילוט. אלון לכוד. אני חי. הריח, הריח של הבשר.

(מטפס על השולחן, שוכב)

28Q – שוכב על השולחן, על הגב

צריך לסלק את הגוויה של המפקד, שלא תחסום לאלון. (מטפס על השולחן, נשכב על הבטן, מתהפך על הגב, מזדקף לשיבה, מתרומם על יד ימין)

– 29Q

תמר, אל תבכי, אני מבטיח לך שלא נישאר צעירים לנצח. אל תבכי. הלכנו לקנות ביחד. הלכנו ביחד. מה הייתי בשבילכם. מתנה עם סרט אדום. אליבי. (עובר לעמידה, יד גוררת רגל פצועה במכנס) הריח. הריח. האש מתחילה לאכול את גוף הטנק. הרגל עופרת. מאחורי הגב שלי. על מי תבכי יותר? תמר? עלי או על אלון? לא נוטשים חבר.

(מוסיקה – (5) דקה 06)

אחד בשביל כולם וכולם בשביל אחד וכל החרא הזה. into my arms, צעירים לנצח. אלון נשרף. אין אלון. (מתחיל להתהפך על הבטן) אמא, תמר שאלה עלי? ריח שרוף. ריח של גוויות שרופות. (נעמד על השולחן, הרגל פגועה) למה ככה, אלון? לא אמרת לי כלום. אני דיברתי, יכולת להגיד לי.

(צועק אל הטנק) אנחנו צריכים לדבר, אלון. אנחנו צריכים לדבר. נצא מהחרא הזה. נדבר.

נצא מהחרא הזה נדבר

30Q מסנור

30.5Q חושך + סוף מוסיקה

ואז הטנק התפוצץ.

31Q + מקרופון יורד, מנורה נדלקת ויורדת

(מזדקף, יד עוזבת את המכנסיים, לוקח מקרופון ופנס)

(עדות)

(עומד בחושך על השולחן עם פנס)

השומר אחי אנוכי.

אני לא שמרתי עליך, אלון.

לא רצתי להעיף את הגוויה של המפקד שחסמה לך את דלת המילוט.

כל כך רציתי שתמות. ואתה מת. זה אני. אני הרגתי אותך.

לא המלחמה הארורה הזאת. זה אני.

(הופך את המנורה, פונה לשני הצדדים)

עמדתי שם, העד היחיד בשדה, ואתה בתוך הטנק, נשרף.

הוא מת. ואני חי, מת.

(אור נדלק, יורד מהשולחן, לובש ז'אקט,)

32Q – יורד מהשולחן

אני מתנצל. אני לא יכול להמשיך.

(יוצא)

_____

(חוזר, תכליתי, יושב קרוב לשולחן, מדווח לחברים, יבש – או אולי אל קבר מכוסה בחול)
שחררו אותנו להלוויה. אמא הלכה סביבי כמו צל. הם התאבלו כמו על בן. הלכו לשם כל יום.
ממש ישבו שבעה. אמא ניפקה פשטידות. זה מה שהיא יודעת לעשות כשאין יותר מה
לעשות. כולם חשבו שאני מפורק מהמוות שלו. אני לא התאבלתי. אבן נכנסה לי ללב.
להורי היה קשה להסתיר את השמחה, שאני זה שחי. שהדפיקה בדלת, לא היתה על הדלת
שלהם. אני לא חי. אמא, את שומעת? לא מתקרב יותר לפשטידות.
וההורים שלו. ראיתי בעיניים שלהם לא יכולים לראות אותי, ואותו לא. ואז תמר,
בהלוויה, ליד הקבר, "אני רואה אותך ואני רואה משהו חסר". זה מה שהיא אמרה. הלכתי
משם לשלושים שנה.

כולנו קין. פוחדים למות. אשמים שזה לא אנחנו, המתים.

(מסדר כסא בפינת השולחן, דייט, פונה לאישה בקהל)

מוכנה לבוא לשבת איתי?

אני צריך פנים של אישה שתשב בכסא הזה.

שלום.

את לא תמר. אני יודע. הלוואי שיכלה לשבת פה, תמר.

אבל אני צריך לדבר עם אישה, בשביל להחזיר לי את הלב למקום, מולך.
אלון מת. לא יכול לדבר איתו.

הכל טוב. שלומי מצויין. שולט בחומר. בכלל, בשליטה מלאה.

33Q

אני יודע שתמר עכשיו משפחה. אני לא יודע אם זה פלוס אחד או שניים. זה לא חשוב.

הפלוס אחד או שניים היו צריכים להיות שלי ושלה.

אני יודע בודאות שגם היא יודעת את מה שאני יודע.

אנחנו עשויים משלושה, ארבעה רגעים בחיים, פגישות חיים.

היא היתה שם. שלושים שנה היא הנמען ללב שלי.

מאז לא כתבתי שיר לאף אחת. לא יודע אם אפשר עוד לגרד את הציניות שאני לבוש בה.

גם המילים שאני אומר עכשיו הן לא בשביל שום דבר שיקרה. אבל אי אפשר יותר עם
השתיקה.

האחרים שפגשנו בחיים, לא היו שם, ולא יהיו שם, כי זה אני והיא.

היא עשתה מה שאישה עושה כשגבר בוכה. אלון בכה באותו לילה. היא אספה אותו. לרחם
שלה.

אני לא שמרתי עליו. התפללתי שימות. והוא מת.

בגדתי בכם. אני הרוצח. אני אשם.

קין קיבל מחילה. לי אין מחילה.

זה לא חשוב. זה החיים.

זרקו אותנו הנה, בלי לשאול אותנו. אנחנו חובטים ונחבטים. וחכמים, וטיפשים.

זה לא חשוב.

בואי נדבר על אהבה.

בואו נדבר על אהבה.

.....34Q